

РОБЪРТ ШЕКЛИ

ВРЕМЕ ЗА ХРАНЕНЕ

Превод от английски: Рени Димитрова, Росен Димитров, 1996

chitanka.info

Трегис почувства голямо облекчение, когато собственикът на книжарницата отиде отпред да обслужи поредния клиент. Наистина бе доста изнервящо очилатият прегърбен старец с раболепен вид да надзърта над рамото ти, гледайки страницата, която четеш, сочейки със съсухрения си мръсен пръст тук и там и угоднически бършейки прах от рафтовете с изцапаната си с тютюневи петна носна кърпа. Без да споменаваме кудкудякането на високооктавните му забележки.

Без съмнение той се опитваше да помогне, но все пак всичко си има граници. Човек не можеше да прави друго освен учтиво да се усмихва и да чака малката камбанка над входната врата да звънне, както и бе направила току-що.

Трегис се премести към задната част на магазина, надявайки се отвратителният малък старец да не се опита да го намери. Той подмина петдесетина гръцки заглавия, после сектора за обществени науки. След това подмина и Едгар Райс Бъроус, Антъни Тролъп, „Теософия“ и поемите на Лонгфелоу. Колкото по-навътре отиваше, толкова прахът бе повече, голите крушки, окачени по дължината на коридора, ставаха по-малко и купчините плесенясаха, оръфани книги — по-високи.

Това наистина бе едно прекрасно старо място и Трегис изобщо не можеше да разбере как не го е забелязал по-рано. Книжарниците бяха единственото удоволствие в живота му. Прекарваше всичкото си свободно време там, мотаейки се щастливо между купчините.

Разбира се, той се интересуваше само от определен тип книги.

В края на високата редица от книги коридорът се разделяше на три прохода, разположени под абсурдни ъгли един спрямо друг. Трегис тръгна по централния, забелязвайки, че книжарницата не изглеждаше толкова голяма отвън. Само врата, полускрита между две сгради със стар, ръчно направен надпис в горната ѝ част. Но все пак тези стари магазинчета бяха измамни и понякога се простираха до половин пряка в дълбочина.

На края централният коридор се разделяше на още две пътеки с книги. Избирайки лявата, Трегис започна да чете заглавията, оглеждайки ги отгоре надолу с тренирания си поглед. Той не бързаше и можеше да прекара тук остатъка от деня, ако искаше, а може би даже и нощта.

Беше минал шест-седем крачки навътре по коридора, когато едно заглавие привлече вниманието му. Върна се назад, за да го разгледа.

Беше малка черна книга, стара, но с онзи неостаряващ вид, който притежават някои книги. Краищата ѝ бяха износени и буквите на корицата бяха потъмнели.

— Я виж ти — промърмори си Трегис.

На корицата пишеше: ГРИЖИ И ХРАНЕНЕ НА ГРИФОНИ. Отдолу с по-дребен шрифт: *Наръчник на Пазителя.*

Той знаеше, че грифонът е митично същество — полулъв, полуорел.

— Да видим... — каза си Трегис.

Той отвори книгата и започна да чете съдържанието.

То гласеше: 1. Видове грифони. 2. Кратка история на грифонологията. 3. Подвидове грифони. 4. Храната на грифона 5. Създаване на околна среда за грифона 6. Грифонът през периода на смяна на перушината 7. Грифонът и...

Той затвори книгата.

— Това — каза си той — е... доста е необичайно.

Трегис прелистваше страниците, четейки по изречение тук и там. Първото му впечатление, че книгата е един от онези чудновати сборници по естествознание, толкова скъпи на сърцата на хората от епохата на Елизабет, бе напълно погрешно. Книгата просто не беше достатъчно стара, а и нямаше нищо евфемистично в текста. Нито пък балансирана структура на изреченията, гениални антитези и други подобни. Книгата бе съвсем разбираема и стегната.

Трегис прелисти още няколко страници и попадна на следното: „Единствената храна на грифона се състои от млади девственици. Времето за хранене е веднъж месечно, като се полагат големи грижи за...“

Той затвори книгата. Изречението бе композирало цял влак от мисли в главата му. Трегис се изчерви и ги прогони. Погледна отново към рафтовете, надявайки се да намери други подобни книги. Нещо като КРАТКА ИСТОРИЯ НА СИРЕНИТЕ или може би ПРАВИЛНО ОТГЛЕЖДАНЕ НА МИНОТАВРИ. Но там нямаше нищо, което дори да напомня на това. Нито на този, нито на другите рафтове, доколкото можеше да види.

— Намерихте ли си нещо? — попита един глас зад рамото му.

Трегис преглътна и показа старата черна книга.

— О, да това е доста рядка книга — каза старецът.

— Наистина ли? — промърмори Трегис.

— Грифоните — каза весело старецът, разглеждайки книгата — се срещат много рядко. Наистина рядък вид... животни. — Помисли малко и продължи: — Долар и петдесет за тази книга, господине.

Трегис си тръгна с книгата под слабата си дясна ръка. Тръгна направо към стаята си. Все пак не всеки ден човек си купуваше книга за грижите и храненето на грифоните.

Стаята на Трегис можеше да бъде сбъркана с книжарница за употребявани книги. Тук също липсваше пространство и същият този сив прах покриваше всичко, същият съмнително подреден хаос от заглавия, автори и видове. Трегис не спря да се полюбува на съкровищата си. Избелялата му СТРАСТНИ СТИХОВЕ НА ЖЕЛАНИЕТО остана незабелязана. Презрително избута от креслото си СЕКСУАЛНА ПСИХОПАТИЯ и седна да чете.

Доста неща можеха да се научат за грижите и храненето на грифоните. Човек не би си помислил, че същество полулъв и полуорел би могло да е толкова придиричиво. Имаше и доста интересно описание на хранителните навици на грифона. Също така и друга информация. Като чисто удоволствие, книгата беше почти толкова добра, колкото лекциите на Хавелок Елис за секса, любими му допреди това.

Към края имаше пълни инструкции как да се стигне до зоологическата градина. Те бяха най-малкото уникални.

Беше доста след полунощ, когато Трегис затвори книгата. Колко много странна информация имаше между двете черни корици! Едно изречение обаче не излизаше от главата му: „Единствената храна на грифона са млади девственици.“

Това го притесняваше. Някак си не изглеждаше справедливо...

След малко отвори отново книгата на *Инструкции за стигане до зоологическата градина*.

Определено това бяха доста странни инструкции. И все пак не особено сложни. Не се изискваха никакви физически усилия. Само няколко думи и няколко движения. Трегис внезапно разбра колко обременителна бе неговата работа като банков чиновник. Глупава загуба на цели осем часа всеки ден, независимо как човек гледа на това. Колко по-интересно би било да си пазител на грифон. Да

използваш специални мазила по време на периода за сменяне на перушината, да отговаряш на въпроси за грифонологията. Да се грижиш за храненето. „Единствената храна...“

— Да, да, да, да — мърмореше си Трегис, докато обикаляше тясната си стая. — Какъв номер... Защо ли пък да не изпробвам инструкциите. Ей така, на майтап.

Той се изсмя вяло.

Нямаше никакъв ослепителен блясък или гръм, но Трегис бе пренесен моментално, или поне така изглеждаше, на друго място. Олюля се за момент, но после възвърна равновесието си и отвори очи. Слънцето грееше ослепително ярко. Той се огледа наоколо и забеляза, че някой добре си е свършил работата, пресъздавайки *Околната среда на грифоните*.

Трегис тръгна напред, държейки се доста стабилно, като се има предвид, че коленете и глезените му трепереха, а стомахът му се беше свил. Точно тогава той видя грифона.

В същия момент и грифонът го видя.

Отначало бавно, но после набирайки все по-голяма инерция, грифонът се приближаваше към него. Огромните орлови крила се разтвориха, ноктите се насочиха, грифонът полетя напред.

Трегис се опита да отскочи встрани. Грифонът дойде при него, огромен и златен на фона на слънчевите лъчи. Трегис извика отчаяно.

— Не, не! Единствената храна на грифоните са млади...

После изпищя отново, разбирайки всичко, докато огромните нокти го сграбчваха.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.